Той сміх застряг в мені, мов ніж!
І пам'ять понесло світами.
Як пригадати чимскоріш,
Коли сміявся хтось так само?
Була ще в юності, мабуть,
Вгадати долю забаганка.
"Якась печаль і пізня путь..." —
Зайшлася сміхом та циганка.
Але ж не віриться-таки,
Що чверть століття пролетіло...
Та вдарив сміх її дочки —
Й мені відразу заболіло.

Перекладач: Анатолій Глущак